

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Svazek vodovodů a kanalizací měst a obcí**, se sídlem ul. 17. listopadu 14, Boskovice, zastoupený Mgr. Jirím Zrůstkem, advokátem se sídlem Orlí 36, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. město Kunštát**, se sídlem nám. Krále Jiřího 106, Kunštát, **II. obec Zbraslavec**, se sídlem Zbraslavec 45, Kunštát, obě zastoupené JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem se sídlem Havlíčkova 13, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2013, č. j. 5 Ca 137/2009 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 4. 2013, č. j. 5 Ca 137/2009 - 47, zamítl Městský soud v Praze žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 1. 7. 2009, č. j. 157744/2009-15110, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 11. 3. 2009, č. j. JMK 20166/2009, jímž bylo změněno povolení k provozování vodovodů ze dne 18. 8. 2004, č. j. JMK 11721/2004 OŽPZ-Ft tak, že z povolení k provozování Vodárenskou akciovou společností, a. s. (dále jen „VAS a. s.“), byl vyňat majetek osob zúčastněných na řízení. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), je rozhodující, zda osoba, která chce získat povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, je jeho vlastníkem či s vlastníkem uzavřela smluvní vztah. Pokud by správní orgán v řízení zjistil, že dosavadní provozovatel VAS, a. s. přestal splňovat tuto podmínku, rozhodl by o změně povolení v souladu se zákonem. Osoba zúčastněná na řízení I. nepřestala být vlastníkem majetku,

který vložila do hospodaření stěžovatele na základě nájemní smlouvy, která byla ukončena ke dni 1. 1. 2009. Ukončením nájemní smlouvy zaniklo právo stěžovatele hospodařit s dosud pronajatým majetkem. Osoba zúčastněná na řízení II. přestala být členem stěžovatele ke dni 31. 12. 2008, přičemž dotčená infrastruktura zůstala v jejím vlastnictví. Žalobní námitku, že účinností zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon č. 250/2000 Sb.“) došlo *ex lege* k převodu pronajatého majetku do hospodaření stěžovatele, čímž se nájemní smlouva stala nicotnou, neposoudil městský soud jako důvodnou. Odkázal přitom na ust. § 38 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2000 Sb., podle kterých svazek obcí hospodaří s majetkem, který do něj ze svého majetku vložily členské obce. Pod pojmem hospodaří však není možno rozumět vztah vlastnický. Majetek vložený do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Jestliže osoby zúčastněné na řízení přestaly být členem stěžovatele a zároveň došlo k ukončení nájemních smluv, nesvědčí stěžovateli žádný titul, na základě kterého by mohl předmětnou infrastrukturu nadále užívat. Není tedy rozhodné, zda se skutečně jednalo o nájemní smlouvu či vzhledem k symbolickému charakteru nájemného o jiný typ smluvního vztahu. Rozhodná je skutečnost, že tento smluvní vztah byl ukončen, stejně jako členství obcí. Nevyřešené majetkoprávní nároky mezi osobami zúčastněnými na řízení a stěžovatelem spojené s převodem majetku nebyly předmětem správního řízení a pro posouzení věci nebyly rozhodné. Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že správní orgán měl současně rozhodnout kdo je nadále oprávněn předmětné vodovody a kanalizace provozovat. Nutnost takového postupu ze zákona nevyplývá. Nový žadatel smluvně oprávněný k provozu vodovodu podal žádost, na kterou správní orgán reagoval tak, že řízení přerušil a z moci úřední zahájil řízení o změně povolení současného provozovatele, neboť dospěl k závěru, že ten již k provozování oprávněn není. Ani v postupu ministerstva městský soud neshledal nezákonnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že městský soud rezignoval na posouzení majetkoprávních souvislostí majících vliv na správnou aplikaci ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť celou věc posoudil jen v kontextu nájemní smlouvy mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení I., aniž by se zabýval stanovami stěžovatele, které upravují vzájemná práva a povinnosti ve vztahu k infrastrukturnímu majetku po zániku členství obcí ve svazku. Nedostatečné vypořádání se s touto otázkou pak zakládá i vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatel byl podle stanov založen za účelem efektivnějšího plnění hlavní činnosti svazku, a to zejména k zajištění zásobování obcí pitnou vodou, odvádění a čištění odpadních vod a zajištění koncepce rozvoje a obnovy vodovodů, kanalizací a čističek odpadních vod. Ideový základ činnosti stěžovatele je vyjádřen v čl. 3.2. stanov slovy „Svazek je založen na principu solidarity“. Tento princip vyjadřuje zájem obcí spojených do tohoto svazku na jejich soudržnosti, pospolitosti, vzájemné podpoře a svornosti. Z tohoto vůdčího principu pak znění stanov vychází i v otázce vypořádání majetkových nároků vystupujících obcí. Tento princip klade důraz na zachování soudržnosti stěžovatele, neboť ta je nezbytným předpokladem jeho existence a předpokladem naplňování jeho poslání. Z praktického hlediska tento princip znamená, že větší a majetkově silnější obce jsou solidární s menšími a majetkově méně vybavenými obcemi, pokud jde o hrazení nákladů na provoz vodovodů a kanalizací, investic do oprav a rekonstrukcí, investic do nových zařízení a sdílení společné výše vodného a stočného, která by se při parciálním provozování vodovodů a kanalizací mohla stát pro malé obce a jejich občany naprosto neúnosná. Princip solidarity rovněž vyjadřuje, že společně inkasované prostředky se umísťují nejprve do projektů, které jsou nejnaléhavější, a ostatní členové, kteří na takové projekty přispěli, vyčkají s realizací svých méně naléhavých projektů, až na ně přijde řada. Proto také stanovy velmi podrobně upravují podmínky majetkového vypořádání s odcházejícími členy, přičemž respektují jejich právo na spravedlivé vypořádání při zachování stěžejního principu solidarity. Podle čl. 5.7. stanov předání funkčně oddělitelného infrastrukturního majetku vystoupivším obcím musí

pokračování

ve smyslu čl. 5.8. věta třetí a šestá předcházet finanční vyrovnání spočívající ve splnění platebních povinností obcí vůči stěžovateli. Až po splnění finančních závazků obcemi vzniká povinnost stěžovatele k předání majetku. Stěžovatel má za to, že v kontextu čl. 4. 1. ve spojení s čl. 5.7. a 5.8. stanov se pro účely stanovení výše závazků nerozlišuje mezi jednotlivými skupinami majetku. Vypořádání závazků podle čl. 5. 8. stanov se provede jak ohledně majetku převáděného na obce, tak ohledně majetku, který měl stěžovatel od obce pronajatý či byl vložen do jeho hospodaření jinou formou. Osoby zúčastněné na řízení mají podle stanov po majetkovém vypořádání právo na vydání majetku, který byl stěžovateli předán do hospodaření na základě „nájemní“ smlouvy a stejně tak dalšího místního infrastrukturního majetku na území těchto obcí, který stěžovatel nabyl při svém založení v rámci privatizace. Do té doby s veškerým majetkem na území obcí hospodaří stěžovatel bez ohledu na to, zda mu právo hospodaření vzniklo na základě později zrušené nájemní smlouvy nebo na základě jiného právního důvodu. Stanovy jsou z pohledu soudní judikatury smlouvou upravující vztahy členů svazku (*lex contractus*) a není možné jejich existenci přehlížet, jak učinily správní orgány i soud v předcházejících řízeních. Dopady zrušené nájemní smlouvy do vztahů mezi jednotlivými obcemi i svazkem je tedy nezbytné posuzovat ve vazbě na stanovy, tj. pravidla platná pro vypořádání při vystoupení členů, a nikoliv izolovaně, jak se stalo v tomto případě. Tato pravidla se přitom uplatní přednostně. Ke komplexnímu posouzení žalobních námitek ve vazbě na stanovy však městský soud nepřistoupil. Stěžovatel pro stručnost odkázal na své žalobní námítka a žádal, aby byly v řízení o kasační stížnosti řádně zohledněny. Přitom stěžejní je námitka, v níž poukazuje na závěr, že svazek podle stanov není povinen vydat vystupujícím obcím jakýkoliv majetek, pokud nedojde k finančnímu vypořádání, a svazek je tak podle ujednání stran učiněného ve stanovách nadále jediným oprávněným subjektem k hospodaření s předmětným majetkem až do doby úplného vypořádání. V tomto smyslu měl být aplikováno i ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť VAS, a. s., která provozovala sporný majetek pro stěžovatele na základě provozní smlouvy, oprávnění k jeho provozování neztratila, neboť stěžovatel až do uváděného vypořádání zůstává oprávněným subjektem k hospodaření s tímto majetkem a nebyl dán právní důvod k odnětí povolení k provozování vodovodů a kanalizací jeho smluvnímu provozovateli. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ministerstvo se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnilo se závěry městského soudu a odkázalo na své stanovisko k žalobě. Případné finanční nároky stěžovatele vůči osobám zúčastněným na řízení je podle ministerstva třeba, nelze-li se dohodnout, řešit před civilním soudem. Proto ministerstvo navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedly, že stěžovateli od 1. 1. 2009 nesvědčí žádný titul, na základě kterého by mohl předmětné vodovody a kanalizace užívat a dále je poskytnout k provozování společnosti VAS, a. s. Pronajatý majetek pak vůbec nepodléhá vypořádání v souvislosti s vystoupením osoby zúčastněné na řízení I. ze svazku obcí. Případné vypořádání změn na pronajatém majetku se řídí ustanoveními občanského zákoníku. Pokud se jedná o ostatní předmětný majetek ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, tento nebyl po dobu jejich členství do hospodaření svazku obcí nikdy vložen ani mu nebyl pronajat či vypůjčen. Stěžovatel jej do svého hospodaření zahrnul, zřejmě z nedůslednosti. Jakýkoli konkludentní vklad je vyloučen s ohledem na výlučnou zákonnou působnost zastupitelstva obce. Podle čl. 4 stanov stěžovatele přitom i po dobu členství ve svazku nepostačuje ke vzniku práva stěžovatele hospodařit s určitým majetkem členské obce členství ve svazku jako takové, ale ke vzniku takového práva je nezbytný právní úkon obce. Osoby zúčastněné na řízení proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích krajský úřad vydá povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo uzavřela s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat, nebo uzavřela s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace smlouvu o smlouvě budoucí o provozování vodovodu nebo kanalizace.

Podle obsahu správního spisu osoba zúčastněná na řízení I. vložila svůj majetek do hospodaření stěžovatele nájemní smlouvou uzavřenou dne 31. 12. 1995. Nájemní smlouva byla uzavřena za účelem provozování infrastruktury vodního hospodářství ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I. Nedílnou součástí této smlouvy byly také podmínky, za jakých je možno nájemní smlouvu ukončit. Nájemní smlouva byla ukončena podle ujednání smluvních stran ke dni 1. 1. 2009. Ke dni 31. 12. 2008 bylo ukončeno členství osoby zúčastněné na řízení I. ve svazku obcí (ve stěžovateli). Osoba zúčastněná na řízení II. vstoupila do svazku v roce 1993 a své členství ukončila ke dni 31. 12. 2008. Podle podmínek uvedených ve stanovách stěžovatele je nadále evidována jako vlastníka majetku, se kterým stěžovatel hospodáří.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak posoudil pro věc zásadní a podstatné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; všechny citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Z odůvodnění napadeného rozsudku jsou zřejmé úvahy městského soudu při hodnocení právních otázek. Řádně se vypořádal se žalobní námitkou poukazující na způsob vypořádání majetkoprávních vztahů upravený ve stanovách stěžovatele, když uvedl, že obsah stanov není rozhodný pro posouzení podmínek vydání povolení k provozování vodovodu či kanalizace, neboť se nejedná o skutečnosti předvídané v ust. 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Tento závěr je srozumitelný i přezkoumatelný, o čemž svědčí i stěžovatelova argumentace v kasační stížnosti, kterou rozporuje posouzení této právní otázky městským soudem. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná.

Ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích stanoví pro vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace podmínku, že žadatel o vydání tohoto povolení je buď vlastníkem vodovodu či kanalizace nebo uzavřel s vlastníkem vodovodu či kanalizace smlouvu opravňující ho tato zařízení provozovat. Stanovy navíc umožňují v čl. 3. 1. stěžovateli plnit předmět své činnosti i formou uzavření smlouvy s odbornou firmou. Osoby zúčastněné na řízení vystoupily ze svazku obcí a jsou nadále vlastníky předmětné infrastruktury. Tyto skutečnosti nerozporuje ani stěžovatel v kasační stížnosti. Proto stěžovatel nemůže žádat o vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace z titulu vlastníka, respektive z tohoto titulu uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace se společností VAS, a. s., která by následně o povolení požádala.

pokračování

Úprava obsažená ve stanovách stěžovatele má přednost před dispozitivními ustanoveními zákona. V tomto směru je ovšem činnost stěžovatele značně omezena, neboť podle ust. § 38 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů svazek obcí hospodaří s majetkem, který ze svého vlastního majetku vložily do svazku obcí jeho členské obce podle stanov svazku obcí, a dále s majetkem, který získal svou vlastní činností. Podle odst. 2 citovaného ustanovení mohou orgány svazku obcí nakládat s vloženým majetkem jen v souladu s majetkovými právy, která na ně členská obec přenesla podle stanov svazku obcí.

Způsob majetkoprávního vypořádání s osobami zúčastněnými na řízení po jejich vystoupení ze svazku obcí může být relevantní při posuzování splnění podmínek podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích jen tehdy, pokud by opravňoval stěžovatele provozovat zařízení ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení způsobem předvídaným zákonem o vodovodech a kanalizacích.

Stěžovatel dovozuje, že toto oprávnění je součástí jeho práva hospodařit s majetkem osob zúčastněných na řízení i po jejich vystoupení ze svazku, neboť doposud nedošlo k majetkoprávnímu vypořádání a majetek osob zúčastněných na řízení zůstává nadále v dispozici stěžovatele. Podle čl. 5. 8. stanov, který upravuje majetkoprávní vypořádání po vystoupení obcí ze svazku, dojde k finančnímu vyrovnání vždy před převodem majetku na obec. podle tohoto článku obec uhradí stěžovateli „*před předáním majetku též poměrnou část, ke dni ukončení členství známých závazků Svazku (například úvěrů), připadající na poměrnou hodnotu vydávaného majetku z celkového majetku Svazku vlastního i pronajatého.*“ Není zřejmé, zda se všechna výše uvedená ustanovení týkají pouze majetku, který byl převeden do vlastnictví stěžovatele a po vystoupení obcí je převáděn zpět do jejich vlastnictví, nebo se vztahují na vydání veškerého stěžovatelem obhospodařovaného majetku, tedy i majetku pronajatého. Podle čl. 4 stanov stěžovatel hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31. 12. 2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností. Dále hospodaří s majetkem, který vložily do svazku jeho členské obce podle stanov po 31. 12. 2000 v souladu s ust. § 38 zákona č. 250/2000 Sb. Stěžovatel hospodaří i s majetkem, který mu byl do 31. 12. 2000 pronajat členskou obcí, a to v souladu s uzavřenou nájemní smlouvou. V posuzované věci není žádná z uvedených podmínek čl. 4 stanov naplněna, proto ani tento článek nijak neupravuje práva stěžovatele ve vztahu k majetku osob zúčastněných na řízení po jejich vystoupení ze svazku, tzn. neopravňuje již stěžovatele s tímto majetkem hospodařit.

Z výše uvedeného vyplývá, že stanovy sice upravují vzájemná práva a povinnosti ve vztahu k majetku po zániku členství obcí ve svazku, avšak neopravňují již stěžovatele s tímto majetkem hospodařit způsobem podřaditelným pod ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Vedle toho nelze ani přehlédnout, že úprava majetkoprávního vypořádání ve stanovách překračuje meze úpravy v zakladatelské smlouvě svazku ze dne 23. 3. 1993. Ta totiž k majetkoprávnímu vypořádání v čl. VIII. stanoví, že vystoupí-li obec ze svazku, „*převzme zpět majetek, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodu nebo kanalizace. Tento majetek je nedělitelný a zůstává svazku. U majetku místního vodního a kanalizačního zařízení, který byl vybudován po dobu trvání svazku, dojde při vystoupení obce k finančnímu vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek, zmenšenou o odpisy z tohoto zařízení.*“ Na rozdíl od zakladatelské smlouvy, kterou schvalují všechny zakládající členské obce, jsou stanovy schvalovány rozhodnutím valné hromady svazku. V tomto směru nelze připustit, aby valná hromada svazku nad rámec úpravy v zakladatelské smlouvě upravovala ve stanovách využití, nebo dokonce hospodaření majetku členských obcí po zániku jejich členství ve svazku, neboť takový postup by byl v rozporu s úpravou rozhodování o majetku obce v zákoně č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, resp. v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů.

Nevyřešené majetkoprávní nároky mezi osobami zúčastněnými na řízení a stěžovatelem spojené s převodem majetku nebyly předmětem správního řízení a pro posouzení věci nebyly rozhodné. Podle Nejvyššího správního soudu nebylo ani třeba, aby se jimi blíže zabýval městský soud v odůvodnění svého rozsudku. Tomuto závěru svědčí v obecné rovině zejména konstrukce ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Z logiky věci vyplývá, že je možno postupem podle tohoto ustanovení vydat povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jednomu žadateli o vydání povolení. V dané věci však krajský úřad rozhodoval o vynětí z povolení k provozování ohledně části infrastruktury ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení za existence rozporných nároků jejího využití. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že je oprávněn i po vystoupení osob zúčastněných na řízení ze svazku obcí provozovat jejich kanalizace či vodovody a výkon tohoto oprávnění převést na společnost VAS, a. s. Vedle toho osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření k oznámení o zahájení řízení výslovně vyjádřily vůli svěřit hospodaření odlišnému provozovateli, a to společnosti VF Elektro – Brno, s. r. o. Za situace, kdy by měl majetkoprávní spor mezi vlastníkem infrastruktury a jinými osobami ohrožovat veřejný zájem na zajištění činností v samosprávné působnosti obce, v daném případě provozování vodovodů a kanalizací, je nutno přiznat zásadní důležitost nespornému projevu vůle vlastníka infrastruktury. Jeho právo k zařízení, které má být provozováno, je totiž vyšší kvality, než je tomu u ostatních osob, neboť podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích je vlastník vodovodu nebo kanalizace vždy osobou oprávněnou k vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. Ostatním osobám, byť přesvědčeným o svém oprávnění k vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, svědčí soukromoprávní prostředky náhrady možné škody, která by postupem vlastníka infrastruktury vznikla.

Z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 24. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu